

Hồi 6

LẠC GIA TRUNG PHÒNG NHIỀU CHUYỆN LẠ
NẢY SINH NGHI VẤN QUANH HUNG TIN

Ờ đợi gã trong phòng không chỉ một mình Lạc nhị thúc trong cương vị gia chủ mà còn có cả Bạch tam thúc. Và gã không thể không nhận ra vẻ mặt của Bạch tam thúc bộc lộ sự kinh ngạc như thế nào khi nghe gã thoát bước vào thư phòng đã lên tiếng ngay, cho dù câu phát thoại của gã là dành cho Lạc nhị thúc:

- Thạch thất cô đã đến từ chiều qua, há lẽ vì muốn tạo bất ngờ cho tiểu diệt, mãi sáng nay Lạc nhị thúc mới bảo gia nhân gọi tiểu diệt đến?

Nhưng khác với vẻ ngạc nhiên có phần thái quá của Bạch Hoạch, Lạc Nhữ An vẫn thản nhiên cười nói, đồng thời còn vẫy tay gọi gã đến gần:

- Nhất định là do Tiểu Ngọc đa ngôn đa sự, đã kịp cho Trương thế diệt người biết tin trước cả ta, đúng không? Tuy nhiên sáng nay ta cho gọi người không chỉ có mỗi việc liên can về Thạch thất cô mà còn muốn người minh bạch, rằng chỉ trong vòng mười ngày ta đã giúp người hoàn thành phần việc của người lẽ ra phải thực hiện một trăm ngày và đầy gian lao khó nhọc. Người nghĩ sao?

Gã đỏ mặt và bối rối:

- Hóa ra Lạc nhị thúc đã biết việc mấy ngày qua tiểu diệt đã tự ý giúp Tiểu Ngọc chăm sóc Huỳnh lão gia?

Lạc Nhữ An mỉm cười và xua tay:

- Trương thế diệt người rất có lòng nhân, dĩ nhiên đừng lo Lạc nhị thúc ta sẽ trách phạt Tiểu Ngọc, không có đâu, trái lại vì Thạch thất cô đêm qua có việc khẩn phải đi, lại quá vội nên để quên một vật, ta có ý định sẽ bảo Tiểu Ngọc đuổi theo, giao hoàn vật đó cho Thạch Thất Cô. Thế là đành làm phiền người tạm đảm nhận phần chăm sóc Huỳnh lão gia thay cho ả. Người nhận lời chăng?

Gã nhẹ thở phào:

- Chỉ vì tiểu diệt chẳng quen cảnh ăn không ngồi rồi, xin sẵn lòng nhận sự phân phó của Lạc nhị thúc. Nhưng sao Thạch Thất Cô vừa đến đã vội bỏ đi? Và liệu khi nào Thạch Thất Cô quay lại vì tiểu diệt còn có phận sự đưa chư vị thúc thúc đến gặp nghĩa phụ?

Bạch Hoạch lúc này mới ồm ồm lên tiếng:

- Ý muốn nói chỉ khi nào hội đủ bảy huynh đệ bọn ta, người mới cho biết về hiện tình của nghĩa phụ người, cũng là Trương đại ca của bọn ta?

Lạc Nhữ An nói thêm:

- Trong bảy huynh đệ bọn ta nay đã có mặt bốn, Thạch Thất Cô thì mười mấy ngày nữa mới quay lại, còn Đoàn tứ thúc và Lã tiểu thúc thì kỳ thực bọn ta hoàn toàn bất tin, chỉ e khó hội diện đủ mặt như người mong muốn.

Gã phân vân và nhìn Bạch Hoạch:

- Kỳ thực thì nghĩa phụ chẳng dám trông mong chỉ trong thời gian ngắn tiểu diệt tại hạ tìm gặp đủ thất vị thúc bá, nhưng giá chỉ có thêm Thạch Thất Cô, ắt tiểu diệt chẳng ngại hầu sẵn sàng tỏ bày cho chư vị tỏ tường.

Phát hiện gã đang có phần chú tâm đến thái độ của Bạch Hoạch, Lạc Nhữ An lập tức lên tiếng:

- Bạch tam đệ chớ tỏ ra thô lỗ, vì ý của Trương thế diệt nào phải như vậy. Có chăng chỉ là do mọi sắp đặt từ phía Trương đại ca, ta nói như thế có đúng chăng Trương thế diệt?

Gã không thể không gật đầu:

- Thú thật nghĩa phụ cũng chẳng dám mong đạt được như thế này, có nghĩa là, nếu thuận tiện, xin Lạc nhị thúc mau cho tiểu diệt được hội diện cùng ngũ và lục thúc, sau đó tiểu diệt xin phân tỏ tận tường chủ ý của nghĩa phụ, nhất là mong được sự tiếp trợ của chư vị thúc thúc.

Lạc Nhữ An gật đầu, đồng thời còn hướng mặt vào phía trong thư phòng và lên tiếng gọi:

- Trang ngũ đệ, Giả lục đệ, nhị vị hãy bước ra và xem ai đây.

Một văn nhân và một nhân vật mặt choắt liền xuất hiện, và khi văn nhân lên tiếng thì không hiểu sao nhân vật mặt choắt cứ lằm lủi bước tránh qua một bên, gã Trương Khánh Long tuy phát hiện nhưng vì phải nghe văn nhân nói nên quên ngay hành vi kỳ lạ của nhân vật mặt choắt. Văn nhân vừa phe phẩy chiếc quạt vừa bảo:

- Ta đã nghe Lạc nhị ca nói về xuất thân lai lịch của người, vậy thì việc người có đúng là nghĩa tử của cố nhân hay không, ta chẳng phải mất công kiểm định. Trái lại, riêng về tình cảnh hung hiểm lúc này của Trương đại ca, người không thể không mau tỏ bày tất cả cho bọn ta cùng biết, rõ chưa?

Gã trộn mắt le lưỡi:

- Nghĩa phụ nói Trang ngũ thức có tính khí bộc trực và nóng nảy khác với vẻ điềm đạm bên ngoài, cứ ngỡ hễ là văn nhân thì phải thật ôn hoà, đã vậy tiểu điệt xin tỏ thật, quyết chẳng dám để Trang ngũ thức phải đợi lâu.

Tuy vậy, một là hành vi lúc nãy của Bạch Hoạch, hai là tuân theo lời căn đi dặn lại của nghĩa phụ, thế nên gã chỉ có thể tỏ bày tình trạng hiện nay cơ hồ đã bị bất lực vì nội thương nghiêm trọng và nơi chốn nghĩa phụ đang lưu ngụ mà thôi, tịnh chẳng hề môi nói họ biết thân phận thứ hai của nghĩa phụ còn là đại sư Liễu Vũ - một phật môn đệ tử.

Trang ngũ thức của gã quả nhiên có tính khí nóng nảy khác thường, thoát nghe xong, họ Trang bèn vỗ bàn kêu lên:

- Lạc nhị ca còn chờ gì nữa mà không mau sai người đưa Trương đại ca về đây vừa ẩn thân vừa lo trị thương? Đó là điều cần phải cấp bách hành động, thật đáng trách cho Trương Khánh Long người đã bỏ phí hết mười ngày đã qua là quãng thời gian lẽ ra cũng đủ giúp nghĩa phụ người phần nào thuyên giảm thương thế, ta nói thế có đúng chẳng?

Gã sợ hãi lại thề lưỡi một lần nữa:

- Về việc này, nghĩa phụ bảo vẫn có thể tự lo liệu và chi trì cho đến khi cùng chư vị thúc thúc hội diện, nào phải do chủ ý của tiểu điệt?

Lạc Nhữ An can thiệp vào:

- Người ta càng cao niên càng giảm thiểu tính nóng nảy, chỉ có Trang ngũ đệ là khác người, huống hồ điều này không thể trách Trương thế điệt.

Họ Trang lại vỗ bàn:

- Thúc thời vụ giả vi tuần kiệt, vả lại đây là đệ lo cho sự an nguy của nghĩa phụ hấn, đâu phải như cách lo của hấn?

Bạch Hoạch lên tiếng hỏi gã:

- Người nghĩ sao? Bọn ta nên cùng đi đến gặp nghĩa phụ người hay cứ theo đề xuất của Trang ngũ đệ, cần đưa nghĩa phụ người về đây hầu tiện bề lo việc trị thương?

Gã đáp sau một thoáng cân phân:

- Trang ngũ thức nói đúng, làm người phải biết thức thời, tiểu điệt xin đưa đường để người của Lạc gia thỉnh nghĩa phụ về đây dưỡng thương.

Lạc Nhữ An phản bác:

- Trương thế diệt người không tiện đi, không chỉ vì vừa có trách nhiệm chăm sóc Huỳnh lão gia thay cho Tiểu Ngọc mà còn do người bản lĩnh kém quá, vạn nhất giữa đường gặp bọn Phi Kiếm Bang thì sao, theo ta thì chỉ có phương cách này là vẹn toàn.

Nhân vật mặt choắt lúc này mới dạn dĩ lên tiếng:

- Lão Lạc vốn mệnh danh là Tri Túc, nhất định phương cách do lão Lạc nghĩ ra phải thật sự vẹn toàn.

Gã ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhân vật mặt choắt nọ:

- Đã xảy ra chuyện gì bất ổn chẳng? Vì theo nghĩa phụ cho biết, Giả lục thúc tuy ít nói nhưng hễ mở miệng thì lễ độ và khuôn phép chẳng ai bì, vậy mà qua cách gọi Lạc nhị thúc như vừa rồi, xem chừng Giả lục thúc đã thay đổi?

Lạc Nhữ An lập tức cau mặt và xua tay:

- Quân tử chỉ cách nhau ba năm đã thấy khác, hướng hồ giữa Trương đại ca và Giả lục đệ đã phải cách chia mười mấy năm. Thêm nữa, Trương thế diệt người có nhìn thấy mảnh khăn tang quấn quanh tay của Giả lục thúc chẳng? Đó là Giả lục thẩm người đã không may văng số măn phần, với tâm trạng đang hứng chịu, Giả lục thúc người nếu chẳng vì Trương đại ca thì đâu dễ thân hành đến đây.

Gã ái ngại lại chép miệng:

- Tiểu diệt thật không phải, mong Giả lục thúc lượng thứ cho.

Lạc Nhữ An vì thuận miệng nên nói luôn:

- Ý của ta như thế này, tất cả chúng ta sẽ cùng đến chỗ Trương đại ca, phải tuân theo mọi sắp đặt của Trương đại ca chứ? Sau đó, chỉ cần Trương đại ca ưng thuận, mọi người sẽ cùng thỉnh về đây. Và như vậy, được bốn huynh đệ ta hộ tống, sự an nguy của Trương đại ca kể như vững như bàn thạch, người thấy thế nào Trương thế diệt?

Gã tán thành ngay:

- Cũng may là chỗ nghĩa phụ đang lưu ngụ lại chẳng cách xa lắm so với Hán Giang, như vậy nhiều lắm là mười mười lăm ngày tiểu diệt có thể cùng nghĩa phụ trùng phùng.

Lạc Nhữ An trấn an gã:

- Điều đó thì không phải nói, chỉ duy nhất mỗi một điều là người đừng bao giờ tự ý hay tùy tiện xuất khai Lạc gia. Vì như ta từng giải thích, vạn nhất để bọn ngoại nhân, nhất là ai đó trong bọn Phi Kiếm Bang tình cờ nhìn thấy người thì sao?

Gã tuân lệnh:

- Tiểu diệt nào dám quên lời Lạc nhị thúc căn dặn. Vậy lúc nào chư vị thúc thúc khởi hành?

Nhân vật họ Trang luôn nóng nảy:

- Đi ngay bây giờ là tốt nhất, Lạc lão nghĩ sao?

Lạc Nhữ An lắc đầu:

- Trang ngũ đệ cũng phải cho ta có thời gian sắp đặt đã chứ, vả lại từng hành tung của bọn ta cần phải hết sức kín đáo. Vì bất luận ai cũng nảy ý nghi ngờ nếu phát giác huynh đệ ta những bốn người cùng đồng loạt khởi hành như nhau.

Gã khen Lạc nhị thúc của gã:

- Nghĩa phụ nhận định rất đúng, nhất nhất xin tuân theo mọi chủ ý đích thực là thập phần kỳ mỹ của Lạc nhị thúc.

Lạc Nhữ An mỉm cười:

- Người tán dương ta thêm lần này nữa là hơi nhiều đấy, mà thôi, người hãy mau thi hành phận sự của người. Mọi việc đã có ta và những thúc thúc của người đây lo liệu và sắp đặt.

Gã hiểu ý, lập tức cáo từ và tự đi đến gian tịnh phòng xa hoa được dành riêng cho một lão nhân bất động họ Huỳnh. Ở đây, gã chực nhớ đến a đầu Tiểu Ngọc, vì thế gã mong sao Tiểu Ngọc mau chóng đuổi kịp Thạch Thất Cô của gã để ả sớm quay lại Lạc gia. Đồng thời lúc này gã càng thêm nhung nhớ và mong sớm được cùng nghĩa phụ tái ngộ. Vì thế đôi khi bản thân gã phát hiện đã để nhận thức rơi vào trạng thái như người mất hồn, nhất là những lúc gã phải thay Tiểu Ngọc chăm sóc và thi triển thuật Thôi Cung Quá Huyệt, xoa bóp khắp tất cả kinh mạch lẫn huyệt đạo cho Huỳnh lão gia.

Một lần như vậy, gã tình cờ nghe từ miệng Huỳnh lão gia phát ra những âm tiết khe khẽ, tựa như tiếng nói của người mới ngủ. Gã giật mình khựng lại, kể cả bàn tay đang thi triển thuật Thôi Cung Quá Huyệt cũng dừng phắt lại. Tuy nhiên, do không nghe tiếng gì nữa, gã tự cười bản thân và lẩm nhẩm thành tiếng:

- Có ta đang mơ ngủ thì đúng hơn, vì đối với nhân vật từng bị hôn mê dài ngày, một khi đã xuất hiện dấu hiệu có thể lai tỉnh thì dù muốn dù không người đang hôn mê vẫn tiếp tục nói nhảm, chẳng này, Huỳnh lão gia vẫn nguyên vẹn trạng thái như mọi ngày, đâu có gì khác lạ?

Thế là gã lại tiếp tục thực hiện thuật Thôi Cung Quá Huyệt và nhân lúc đang lẩm nhẩm một mình, gã cứ tiếp tục lẩm nhảm:

- Huỳnh lão gia đích thực chưa chết nhưng phải chịu cảnh nằm yên thế này, dường như đã hơn mười năm rồi thì phải, ắt hẳn rất khó chịu. Vậy nếu Huỳnh lão bá có thể nghe thì kể từ hôm nay vẫn bố trí mỗi ngày hầu chuyện cùng lão bá một lần. Còn như lão bá chẳng thể nghe thì cũng chẳng sao, vì lúc vẫn bố trí đang lúc nhớ Tiểu Ngọc vừa mong đợi ngày tái ngộ cùng nghĩa phụ, quả thật cũng muốn tỏ bày tâm can, bất luận có ai nghe hay không.

Đúng lúc đó tay gã một lần nữa phải khựng lại, vì quả thật tai gã nghe cả một chuỗi âm thanh lí nhí xuất phát từ cửa miệng hầu như mím chặt của Huỳnh lão gia. Nhưng sau đó thì gã không còn nghe thấy gì nữa. Lấy làm lạ, gã cố tình dùng ức bàn tay vừa ấn vừa day day vào vùng quanh huyệt phúc khẩu của lão nhân họ Huỳnh, gã còn dụng lực dồn vào huyệt phúc khẩu, miệng gã thì khẽ hỏi:

- Có phải Huỳnh lão bà vừa lên tiếng chẳng? Nhưng lão bá nói nhỏ tiếng quá, vẫn bố trí nghe không rõ.

Cách này của gã có hiệu quả, bởi từ cửa miệng vẫn ngiên chặt của Huỳnh lão gia lại phát ra từng chuỗi âm thanh thật dài:

- Mê Tông Động... Tử Vong Cốc Mê Tông Bí Kíp với yếu quyết luyện Mê Tông Vạn Hóa Công... bộ pháp Mê Tông lấy Cửu Cung làm chủ, Cửu Cung bát thập nhất cũng là số lần biến hóa của tuyệt quái công phu Mê Tông vạn hoá... Nhất cùng là thuận, bộ pháp Mộng Trang chuyển qua Ất Vị, Mê Tông Vạn Hóa Công theo đó cũng xuất phát bằng yếu quyết thuận Ất.

Huỳnh lão gia còn lảm nhảm mỗi khi còn được gã dùng ức chường tay day day vào huyệt phúc khẩu, chỉ lúc gã ngừng thì mọi âm thanh ngưng bật. Tương tự, khi gã thấy đã day ở huyệt phúc khẩu như thế là đủ và theo thuật Thôi Cung Quá Huyệt thì gã phải chuyển sang huyệt đạo khác, ngờ đâu đến lúc ức tay gã phải day vào huyệt hậu thần đường thì một lần nữa Huỳnh lão gia lại lên tiếng, tuy cũng lảm nhảm về Mê Tông Vạn Hóa Công nhưng lại là phần khác, hợp với bộ pháp Mộng Trang mà theo lời Huỳnh lão gia là được dịch chuyển theo thời vị.

- Lục cùng cũng thuận, nhưng với thời vị, bộ pháp Mê Tông lại khiến cho Mê Tông Vạn Hóa Công hành chuyển theo nghịch, Đây là một trong nhiều biến hóa kỳ ảo khiến công phu này luôn mệnh danh là Tuyệt Quái Công của Tuyệt Quái Thư Sinh lưu lại...

Nhưng không phải lúc nào hẳn muốn là gã có thể làm cho Huỳnh lão gia lên tiếng, và kỳ thực, trong vòng mười hai ngày chờ tái ngộ cùng nghĩa phụ, gã chỉ ngẫu nhiên may mắn được nghe Huỳnh lão gia lên tiếng năm lần, với mỗi lần đề cập một hoặc hai

bộ vị khác nhau của Mê Tông bộ pháp cùng nhiều lời lẽ giải thích về mọi biến hóa của cái gọi là Mê Tông Vạn Hóa Công.

Chỉ tiếc gã không lưu tâm đến Vạn hóa công Mê Tông, gã chỉ áy náy và băn khoăn về hiện trạng của Huỳnh lão gia vẫn chưa thực sự hồi tỉnh, thoát cảnh mãi hôn mê bất động. Đến độ, cũng trong một lần gã để nhận thức đi lan man, miệng gã tự bật thốt những gì bản thân đang nghĩ:

- Huỳnh lão gia vẫn không lai tỉnh, văn bối thì chỉ thi thoảng với một ít ngẫu nhiên may mắn nào đấy mới tỉnh cờ khiến Huỳnh lão bá lên tiếng, vậy thì với các diễn biến này, liệu Lạc nhị thúc có tin không khi nghe văn bối tự miệng thuật lại?

Và điều tình cờ ngẫu nhiên lại xảy ra, người nằm bất động bỗng lên tiếng:

- Bộ pháp Mê Tông lấy Cửu Cung làm chủ, khi dịch chuyển, nếu biết vận dụng theo yếu huyết Mê Tông Vạn Hóa Công thì mọi biến hóa cũng như những lợi hại của công phu sẽ ý tùy thân động, đối thủ sẽ vô khả lường...

Tâm tư gã máy động, Vụt hiểu cái gọi là Mê Tông Vạn Hóa Công chính là công phu võ học, vì thế, thay cho hành vi tiếp tục thực hiện thuật Thôi Cung Quá Huyết, gã dừng lại tất cả để toàn tâm toàn ý lắng nghe kỳ hết những gì nhân vật hôn mê bất động đang lẩm nhẩm nói mê. Sau đó, khi đã thay đổi y phục cho Huỳnh lão gia xong, lần đầu tiên trong suốt mười hai ngày qua, gã không còn nhớ gì đến nghĩa phụ hoặc Tiểu Ngọc, trái lại, gã cứ tự bất bản thân hồi nhớ lại tất cả những gì đã nghe người hôn mê lẩm nhẩm.

Và gã bị giật mình khi nghe có người nói như hét vào tai gã:

- Hóa ra người đang ở đây, vì sao người không thắp đèn cũng không lên tiếng cho dù đã có nhiều gia nhân được lệnh vừa đi tìm vừa gọi toáng tên của người hầu như khắp mọi nơi?

Phản ứng của gã lúc bị giật mình là lập tức quay người lại, hướng về phía phát ra lời nữa hỏi nữa trách gã. Nhưng trước mắt gã vạn vật đều chìm vào bóng đêm, gã nhìn nhưng chẳng thấy gì, trái lại, ắt hẳn nhân vật vừa lên tiếng vẫn nhìn thấy gã, nhân vật ấy lại lên tiếng:

- Hãy xem thần sắc của người kìa, cứ như vừa trải qua một kích động vượt quá sức người vậy? Có nhận ra ta chăng? Ta là...

Gã kêu lên:

- Bạch tam thúc?! Vậy là chư vị thúc thúc đã về, nghĩa phụ của tiểu diệt có cùng về chăng? Thương thế có thuyên giảm chút nào chăng, có thể cho tiểu diệt đến gặp nghĩa phụ ngay lúc này chăng?

Xung quanh vẫn tối đen, vì thế chỉ có thanh âm ồm ồm của Bạch Hoạch cất lên nói với gã:

- Có cần thiết phải rồi rít lên như vậy không? Hử? Người thật là trẻ con, mà này, nghĩa phụ người chết rồi, lúc bọn ta đến đã thấy nghĩa phụ người chỉ là thầy ma đang thối rữa. Này, người chạy đi đâu vậy? Mau đứng lại, ta còn điều này muốn hỏi người.

Có một lực đạo xuất hiện ngăn cản gã, dù vậy, vì đang nóng lòng muốn chạy ra nên gã lập tức lách người, nhờ đó thoát khỏi lớp lực đạo ngăn cản. Tuy nhiên, do Bạch Hoạch vẫn muốn lưu lại gã để hỏi thế nên gã phát hiện có một bàn tay vừa to vừa thô ráp chọt chọt vào đầu vai bên tả của gã. Cũng lúc này, trong màn đêm đen vẩy phủ xung quanh chọt vang lên tiếng thốt lên câu lẩm bẩm đầy kinh dị của Bạch Hoạch:

- Cách thoát này của gã thật quái dị, hoặc giả gã đã say chăng? Ta thấy thân hình thì nghiêng về phía bên tả nhưng hai chân lại thần thắt chuôi thoát theo bên hữu. Là thật!!

Gã chạy thoát và vì mãi chạy nên không thể nghe tiếng của Bạch Hoạch lẩm bẩm. Và một lần nữa gã gặp một lực đạo ngăn lại, kèm theo đó là âm thanh hàm ý than thở xót xa được thốt bằng chất giọng rất quen tai:

- Là Trương thế diệt đấy ư? Nhưng sao Trương thế diệt bị kích động? A... ta hiểu rồi, vậy là Trương thế diệt đã nhận được hung tin. Rất tiếc bọn ta chẳng thể giúp được việc gì cho Trương đại ca, kể cả việc đưa di thể cố nhân về đây mai táng.

Những lời đầy chân tình này làm gã chuyển từ tâm trạng kích động sang sầu thảm, gã khựng lại, bật khóc oà lên, đồng thời toàn thân thì bất ngờ đổ ụp xuống.

- A... Lạc nhị thúc, nghĩa phụ của tiểu diệt... a...u...

Huych!

Gã ngã vật xuống và hôn mê. Vừa lúc đó Bạch Hoạch vì chạy đến nên lên tiếng:

- Gã bị sao vậy?

Có tiếng Lạc Nhữ An trấn an:

- Đừng nghĩ gã do ta hạ thủ, chỉ vì quá xúc động nên gã bị ngất. Hãy mau đưa gã về phòng, cũng đừng tỏ ra quá nôn nóng gì cả, nhớ chưa?

Gã được người bồng xốc lên và đưa đi.

o0o

Sáng sớm hôm sau, lúc đã hoàn toàn tươi tỉnh, gã nhìn thấy Lạc Nhữ An vừa tiến vào phòng vừa cười cười cùng gã:

- Nghe bảo suốt ngày hôm qua vì người ở mãi bên cạnh Huỳnh lão gia nên chẳng ăn uống gì, đúng không? Vậy là do đói quá nên người bị lả đúng chẳng? Bây giờ thì thế nào? Ăn no chưa? Thật chẳng ai như người, ta đâu bảo người quá tận tâm như vậy, có biết suốt đêm qua người làm bọn ta lo lắng như thế nào chẳng?

Gã gượng cười toan giải thích, chợt từ đâu chẳng biết các giọt lệ lại xuất hiện làm nhòe mờ hai mắt gã, vì thế lời gã thốt ra chỉ là tiếng kêu than:

- Nghĩa phụ của tiểu diệt...

Lạc Nhữ An lập tức cau mặt, đồng thời cũng xuất kỳ bất ý vươn tay điểm huyệt gã:

- Hãy mau mau kiềm chế, là nam nhi đại trượng phu đâu thể nào mỗi lúc mỗi sa lệ, thái độ của người thật làm ta thất vọng.

Thật lạ, cách của Lạc Nhữ An thật hữu hiệu. Gã lập tức hít vào một hơi thật dài và chỉ lên tiếng khi mọi xúc động đã được đè nén thật chặt:

- Đa tạ lời giáo huấn của Lạc nhị thúc, tiểu diệt hứa sẽ không để bất kỳ ai thất vọng nữa, nhất là đối với nghĩa phụ đã chẳng may vong mạng.

Lạc Nhữ An gật đầu hài lòng:

- Hảo khí phách, vậy là người đã thành nhân cho dù niên kỷ phải hai năm nữa mới thật sự trưởng thành. Và vì nghĩa phụ người đã chẳng may tuyệt mệnh, ý ta muốn biết đâu là nguyên do hiến Trương đại ca ra nông nổi này?

Gã cân nhắc trong lúc đáp:

- Nghĩa phụ rất ít khi đề cập đến bản thân, riêng về thương thế, tiểu diệt chỉ biết nghĩa phụ đã bị tổn thương nghiêm trọng, khiến nhiều kinh mạch bị tắc nghẽn. Tuy nhiên cũng theo nghĩa phụ tự nhận định thì vẫn có thể chi trì, thật khó tin khi bảo chư vị thúc thúc lúc đến chỉ nhìn thấy nghĩa phụ đã chết.

Lạc Nhữ An thở ra:

- Ngay cả ta đến tận lúc này cũng không thể tin vào sự thật hiển nhiên ấy, vì phạm mỗi khi hành sự, nghĩa phụ người đều toan liệu chu tất vẹn toàn, và chính vì nguyên nhân đó, ai trong bọn ta cũng ngưỡng mộ tôn làm đại ca, cứ không phải thuận về công phu võ học.

Gã vụt hạ thấp giọng:

- Nghĩa là nghĩa phụ đã chết, thi thể đã thối rữa lúc chư vị thúc thúc tìm đến?

Lạc Nhữ An gật đầu:

- Ngoài ra bọn ta còn phát hiện nguyên nhân tử vong của Trương đại ca là do quá suy nhược, có thể hiểu, cũng bởi hô hấp khó khăn nên có trạng thái vật vã lúc lâm chung.

Gã chấn động:

- Đã chẳng ít lần tiểu diệt mục kích cảnh nghĩa phụ suýt chết ngạt vì các tràng ho rũ rượi kéo dài, há lẽ cũng trong một lần tương tự, nghĩa phụ vì không thể tiếp tục chi trì nên cam mất mạng do ngạt? Nếu vậy, quả là cảnh chết tội cùng thương tâm và do lỗi tiểu diệt không thổ lộ cho Lạc nhị thúc tỏ tường để sớm xuất hiện kịp thời ứng cứu lúc nghĩa phụ cần đến?

Lạc Nhữ An lại cau mày, tỏ ý không hài lòng:

- Người lại để tâm tư bị kích động nữa rồi, hãy nghe ta, quyết chẳng ai trách cứ về việc người chỉ thực hiện theo đúng mọi sắp đặt của Trương đại ca, nhớ chưa? Trái lại, nếu thật sự đau lòng, phận sự của người lúc này là hãy cố nhớ lại mọi điều có thể đã do nghĩa phụ người ngẫu nhiên tự bộc bạch. Sau đó hãy thuật lại thật tường tận, hầu bọn ta qua đó minh bạch kẻ nào là hung thủ gây ra thảm trạng cho nghĩa phụ người. Chỉ như thế mới có thể báo thù, phần nào giúp nghĩa phụ người mãi mãi yên lòng nhắm mắt, được chứ?

Gã đành cố nén mọi xúc động vừa mới dâng trào do phát hiện cái chết của nghĩa phụ phần nào chỉ vì lỗi của bản thân, và gã gật đầu tán thành sự đề xuất của Lạc Nhữ An:

- Tiểu diệt xin y theo chủ ý của Lạc nhị thúc, chỉ có điều...

Lạc Nhữ An lại mỉm cười cùng gã:

- Người biết mau chóng tự trấn tĩnh, đấy là tư chất không thể thiếu của bất luận ai muốn bôn tẩu giang hồ và luôn thoát mọi hiểm nguy dù chỉ trong gang tấc, vậy thì đừng vội nói gì cả, hãy nghỉ ngơi và tự ngẫm nghĩ thấu đáo mọi bề. Chỉ khi nhớ lại đầy đủ những gì cần thiết, lúc đó bọn ta sẽ lắng nghe, cứ như thế nha.

Nhìn theo Lạc Nhữ An đi xa dần, gã vừa cảm kích vừa áy náy không yên. Và đấy có lẽ là nguyên do thôi thúc gã chẳng khi gã tự đứng lên và vội vã đi đến chỗ Huỳnh lão gia. Gã bước vào giang tịnh phòng xa hoa, ngồi cạnh Huỳnh lão gia và bắt đầu tiến hành các công việc thường nhật.

Đang lúc thi triển thuật Thôi Cung Quá Huyệt, với tâm trạng có nhiều ray rứt, gã lẩm bẩm:

- Huỳnh lão bá có biết chẳng tuy nằm hôn mê như Huỳnh lão bá là điều bất hạnh nhưng so với nghĩa phụ của văn bối đã chết thì Huỳnh lão bá vẫn kể là may mắn, chỉ tiếc Huỳnh lão bá không thật sự hồi tỉnh, khiến văn bối cảm thấy có lỗi vì chẳng biết phải bấm bảo thể nào cùng Lạc nhị thúc. Tương tự, về mọi ẩn tình có liên quan đến cái chết của nghĩa phụ, đích thực văn bối cũng chưa biết nên bày tỏ như thế nào. Và điều này càng khiến cho văn bối bất an.

Với những tình cờ ngẫu nhiên, người hôn mê bất động lại mở miệng:

- Mê Tông Động... Tử Vong Cốc...

Cung lúc này, hầu như ngay bên cạnh gã cũng bất chợt vang lên một âm thanh được phát ra bằng giọng ồm ồm, đích thị là của Bạch Hoạch:

- Mọi ẩn tình người định nói phải chẳng có liên quan đến việc nghĩa phụ người còn có một thân phận khác là Liễu...

Gã giật bắn thân mình. Đồng thời vì cũng quá giật mình nên Bạch Hoạch đổi giọng, chuyển từ thái độ đang hỏi sang tiếng kêu thập phần kinh ngạc:

- Này, có phải ta không lầm chứ? Lão bất tử chẳng chịu chết kia vừa đề cập đến Mê Tông Động, đúng không?

Gã quay lại, và nhờ đã kịp trấn tĩnh nên gã vờ ngơ ngác kêu:

- Bạch tam thúc đã đến từ lúc nào? Mà phải rồi, Bạch tam thúc vừa hỏi gì? Ai là lão bất tử chẳng chịu chết vừa đề cập đến Mê... Mê gì đó?

Bạch Hoạch đang há hốc mồm và trợn mắt nhìn vào hình hài bất động của Huỳnh lão gia. Nhưng vì nghe gã hỏi, Bạch Hoạch vụt lắc đầu và lập tức cau mặt nhìn thật chú mục vào gã:

- Người chẳng nghe mấy may nào ư? Mê.. mê gì chứ? Là ta hỏi người liệu có nghe Huỳnh lão gia vừa nói mê gì không? Và nếu có thì người đã nghe như thế nào, bao nhiêu lần rồi?

Gã chuyển từ ngơ ngác sang kinh ngạc, đoạn vờ sợ hãi kêu:

- Bạch tam thúc bảo sao? Có thật Huỳnh lão gia vừa nói mê chẳng? Nếu vậy điều này thật đáng lo, vì biết đâu, sau thời gian bị hôn mê kéo dài, Huỳnh lão gia nếu bất chợt nói mê nghĩa là sinh mạng cũng tới hồi nguy kịch? Bởi có câu tiểu diệt từng nghe người ta nói, gọi là đèn sắp cạn dầu gì đó.

Bạch Hoạch vội vã xua tay:

- Người chớ nói nhảm, nhưng thôi, người hãy mau đi đi, mọi việc ở đây cứ để ta lo liệu. Nhân tiện, người hãy mau gọi Lạc nhị thúc của người đến đây, bảo là có ta đang chờ sẵn ở đây. Kìa, đi mau đi, làm gì mà ngẩn người nhìn ta như vậy?

Gã vội bỏ đi, và lúc tìm thấy Lạc Nhữ An, chẳng hiểu do linh tính mách bảo như thế nào, gã không những chỉ truyền đạt mọi lời của Bạch Hoạch mà còn tự ý nói thêm:

- Bạch tam thúc còn dặn Lạc nhị thúc cũng nên đưa Tiểu Ngọc cùng đến.

Lạc Nhữ An cũng tỏ ra ngạc nhiên chẳng kém gì Bạch Hoạch khi nãy:

- Phần người thì sao? Lẽ nào ngoài Bạch Hoạch, người tuy cũng ở đấy nhưng chẳng thể phá thiện Huỳnh lão gia đột ngột nói mê. Nhưng thôi, ta hiểu rồi, có lẽ vì người đang trong tâm trạng sầu thảm, chẳng còn tâm trí đâu để nghe hay không nghe, nên Bạch tam thúc của người mới cần đến ả Tiểu Ngọc.

Đoạn Lạc Nhữ An vừa vội vã bỏ đi vừa chép miệng than khê:

- Liệu biết tìm ả ở đâu một khi đã bị ta trục xuất, thật là...

Phần gã thì cũng vội quay về phòng nhưng không phải để nghỉ ngơi mà là vội vàng vàng thu xếp hành trang. Và cũng vội tương tự, gã xách một tay nải và len lén tìm lối thoát ra Lạc gia từ phía hậu. Đi được một đoạn, nghĩ sao không biết, gã tự vắt tay nải và dù nhanh chân vẫn đường hoàng thoát ly Lạc gia bằng lối chính diện. Có một vài gia nhân nhìn thấy, và họ chỉ mỉm cười chào hỏi và gọi gã là thiếu gia. Vì thế với một thân phận là thiếu gia, gã thản nhiên đi xa dần Lạc gia. Chỉ khi đi đủ xa, với tâm trạng cuống cuồng, gã mới bắt đầu co chân chạy thực mạng...

- o O o -